

Adresát:
[jméno a hodnosti]
[útvár]
[adresa]

. 2. 2022

Věc: Vyjádření k povinnosti prokazování bezinfekčnosti očkováním proti onemocnění COVID-19

Vážení,

obracím se na Vás s ohledem na aktuální situaci ohledně nátlaku na povinné očkování vojáků z povolání proti onemocnění COVID-19. I když samotné očkování není již bezprostředně vymáháno, jelikož vyhláška č. 537/2006 Sb. byla dne 19. 1. 2022 v novelizovaném rozsahu ustanovení § 8, § 10a a částech § 2 zrušena, skutečnost, že podstoupení očkování podmiňuje účast na cvičeních, přípravách a obdobných aktivitách našeho útvaru, **z něj však reálně povinnost činí.**

Novela očkovací vyhlášky byla zrušena především proto, že pro povinnosti, které ukládala, neměla oporu v zákoně. V České republice mohou být subjektům povinnosti ukládány **výhradně na základě zákona**. Podmiňování jakékoli činnosti očkováním, jehož povinné podstoupení zákonem uloženo není, je hrubě v rozporu jak s ústavním pořádkem, tak i zákonem č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Shora zmíněná (a již zrušená) očkovací vyhláška navíc přesto, že nabyla účinnosti 11. 12. 2021, zaváděla povinné očkování proti onemocnění COVID-19 pro osoby nad 60 let a vybrané profese, včetně vojáků, až **od 1. března 2022**. To znamená, že do 28. 2. 2022 nemohla být na základě této vyhlášky nikomu uložena povinnost očkováním se prokázat. **Jakékoli rozkazy vydávané v této době na základě očkovací vyhlášky tak byly a nadále jsou nicotné.**

Dále k **povinnosti prokazovat se bezinfekčností**, tedy dokončeným očkováním proti onemocnění COVID-19 (14 dnů od druhé dávky) či proděláním onemocnění COVID-19 (maximálně 180 dnů), zavedené **mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR** č. j.: MZDR 14601/2021-34/MIN/KAN v aktuálním znění od 3. 1. 2022 uvádím, že i toto mimořádné opatření **postrádá oporu v zákonných předpisech**, a je tedy nezákonné, neústavní a tedy nevymahatelné. Zjednodušeně řečeno, toto **opatření obecné povahy nemůže ukládat povinnost prokazovat bezinfekčnost jedinou možností, tj. právě očkováním, když tato skutečnost může být prokázána i alternativními způsoby (proděláním nemoci, testováním apod.).**

V českém právním řádu stojí na pomyslné špičce v hierarchii právních předpisů ústavní zákony, tedy i Listina základních práv a svobod, která jednotlivci v České republice garantuje ústavně zaručená práva, jako je právo na život, nedotknutelnost osoby, na svobodnou volbu povolání, svobodu svědomí a mnoho dalších práv. Tato práva mohou být omezena pouze zákonem a za předpokladu, že neobstojí v testu proporcionality s jiným ústavně zaručeným „vyšším“ právem. V tomto případě vláda již dva roky argumentuje především právem na ochranu veřejného zdraví, jako ústavně zaručeným právem takové právní síly, že s ohledem na něj může omezovat jiná, ústavně garantovaná práva jednotlivce. Aby však zájem na ochraně veřejného zdraví mohlo být argumentováno, musí být takový cíl skutečně dosažitelný. Pokud ale očkování proti COVID-19 **nezabraňuje jeho přenosu a ani samotnému onemocnění¹**, nejsou zde dány důvody pro argument ochrany veřejného zdraví, protože COVID-19

¹ Vliv očkování na ochranu populace před šířením viru SARS-CoV-2. Odborné stanovisko MUDr. Vladimíra Čížka. Dostupné z: https://smis-lab.cz/wp-content/uploads/2021/10/Cizek-Vliv-ockovani-na-ochranu-populace-pred-sirenim-viru-SARS_v2_08102021.pdf Z textu: „V kontextu výše uvedených dat se jeví jako zcela neopodstatněné považovat osoby očkované za osoby, které mají imunitu natolik kvalitní, že ochrání očkovaného před nakažením a zároveň ochrání osoby v jeho okolí před přenosem nákazy. Není tomu tak. Očkování slouží jen pro ochranu dané osoby před těžkým průběhem onemocnění a smrtí. Používání očkovacích certifikátů jako průkazů bezinfekčnosti,

může být i očkovány dále šířen. **Tam, kde není nezbytnost zásahu - povinného očkování - prokázána, tam není možné veřejný zájem upřednostňovat před základními právy a svobodami jednotlivce.**

Ministerstvo zdravotnictví navíc nepředložilo jakékoli řádné odůvodnění otázky účinnosti očkování ve vztahu k aktuální variantě SARS-CoV-2, tzv. „omikron“, a nepředkládá ani jediný důkaz o tom, že dnes používané očkovací látky budou spolehlivě a dlouhodobě zajišťovat ochranu osob před infekcí novými variantami viru. Přeočkování dalšími a dalšími dávkami, které se uvádí jako řešení, má tak pravděpodobně jen krátkodobý efekt a nepřináší dlouhodobé řešení². Takto časté povinné přeočkovávání je v historii medicíny navíc ojedinělé a samo o sobě ukazuje na nízkou účinnost vakcinace a všeobecně iracionální přístup.

Očkování, coby úkon zdravotní služby, zasahuje zásadním způsobem do práva na nedotknutelnost osoby. Zákon č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách v ust. § 28 odst. 1 stanoví, že úkony zdravotní služby lze činit pouze s **dobrovolným informovaným souhlasem** pacienta. Povinné očkování (tedy vpravení očkovací látky do těla dané osoby, které vyvolává, resp. má vyvolat, odezvu imunitního systému s dlouhodobými účinky) tuto koncepci dobrovolnosti, a ostatně i informovanosti, popírá. **Podstoupení očkování za situace, kdy jedinci v opačném případě hrozí, nebo mu již aktivně je odepírán přístup ke vzdělání, k výkonu povolání, základním službám a společenským aktivitám, nelze ani v nejlepším slova smyslu považovat za dobrovolné.**

Povinnost informovaného souhlasu vyplývá i z mezinárodní Úmluvy o lidských právech a biomedicíně, vyhlášené pod č. 96/2001 Sb. m. s, jejímž je Česká republika signatářem. Z čl. 2 této úmluvy navíc plyne, že „*Zájmy a blaho lidské bytosti jsou nadřazeny zájmům společnosti nebo vědy.*“ Pokud by zde proto i přes výše uvedené existovaly pochybnosti o tom, zda má převážet veřejné dobro nebo základní právo či svoboda jednotlivce, je zcela zásadní postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro libertate* a **upřednostnit základní právo či svobodu jednotlivce.**

Jsem si vědom toho, že na mě, jako na vojáka z povolání spadajícího pod zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, dopadá zvláštní režim odlišný od režimu řadových spoluobčanů a že některá z mých ústavně zaručených práv (např. právo sdružovací a shromažďovací, právo na svobodný projev náboženství a víry a některá hospodářská a sociální práva) mohou být na základě § 44 – 47 zmínovaného zákona omezena. Ústavně garantované právo na nedotknutelnost osoby však do výčtu omezení nespadá. **Naopak mi zákon o vojácích z povolání ve svém § 2 odst. 3) garantuje rovný přístup a rovné zacházení jako s ostatními vojáky a uchazeči a zákaz diskriminace. Nevidím tedy důvod, proč bych měl trpět jiné zacházení či vyčleňování z činnosti útvaru pouze na základě nezákonného předpisu, jakým mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR beze sporu je.**

Očkovací povinnost v případě COVID-19 je tak v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož zásah do práva na nedotknutelnost osoby zaručeného čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod lze učinit pouze v souladu s tímto článkem a čl. 4 odst. 2 Listiny výhradně zákonem. Zákonný podklad, jak uvedeno výše a jak vyplývá ze samotného zrušení očkovací vyhlášky, zde však není dán.

Na základě této argumentace již byla zahájena a jsou v těchto dnech u Nejvyššího správního soudu vedena hned dvě řízení založená návrhy na zrušení těchto mimořádných opatření, jež si kladou za cíl prokazování bezinfekčnosti dokončeným očkováním zcela zrušit.

a to navíc po časově neomezenou dobu, proto nedává z medicínského či epidemiologického hlediska naprosto žádný smysl.“

² Účinnost vakcín je nízká a časem velmi rychle klesá. Dostupné z: <https://alexberenson.substack.com/p/israel-is-overrun-with-covid-the/comments>

Dále jsem si vědom přísné úpravy služební kázně, podle které je voják povinen splnit i ten rozkaz, který je v rozporu s právním předpisem (po předchozím upozornění velitele). Nelze vykonat pouze takový rozkaz, jehož splněním by byl zřejmě spáchán trestný čin. V tomto ohledu jsem názoru, že rozkaz ukládající povinnost podrobit se očkování proti COVID-19 směřuje na to, abych očkovaním někomu (resp. sám sobě) narušil fyzickou integritu, a to i bez jeho souhlasu. V takovémto jednání lze dle mého názoru spatřovat trestněprávní znaky, např. omezování svobody vyznání, vydírání, mučení a nelidské zacházení, ublížení na zdraví. Na druhou stranu hlavní funkcí rozkazu je bezprostřední realizace úkolů ozbrojených sil, tj. bojové a výcvikové činnosti, bojové připravenosti, vnitřní organizovanosti a činnosti vojenské správy³ a jako takový by měl směřovat k realizaci konkrétního, přímo vyžadovaného a potřebného záměru, neměl by být tedy čistě projevem velitelské libovůle.⁴

V těchto dnech, za situace, kdy soudy zrušily již okolo 38 mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví a Vlády České republiky pro jejich nezákonnost, nelze další regule v boji proti onemocnění COVID-19 nekriticky akceptovat jako „danost“. Naopak, toto je situace, kdy je nutné víc než kdy jindy kriticky hodnotit každý krok čelných představitelů výkonné i zákonodárné moci a dělat maximum pro ochranu práv občanů, včetně vojáků z povolání.

Čl. 1 Ústavy České republiky říká, že „*Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.*“ a v čl. 3 odst. 1 Ústavy ČR je řečeno, že „*Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti. Jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.*“ Jsem proto přesvědčen, že jakýkoli nátlak na podrobení se očkování proti COVID-19 je v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Ústavy ČR, když zavádí zcela **bezdůvodnou diskriminaci skupin obyvatel**. Rozpor s čl. 3 odst. 1 Ústavy shledávám i v tom, že žádný právní předpis spojený s tímto očkovaním nijak nereflexuje náboženské či jiné morální důvody, pro které by povinné osoby směly očkování odmítnout.

Absurdně pak vyznívá i povinnost podrobit se očkování ze strany určitých profesních skupin, tedy i ze strany vojáků a bezpečnostních složek. U těchto skupin nemůže povinné očkování objektivně přinést jakoukoliv výhodu jednotlivci ani společnosti. Výběr daných skupin navíc postrádá nejen medicínské a právní odůvodnění, ale absentuje zde i elementární logika (např. údržbář ve zdravotnictví očkovací povinnosti podléhá, kdežto údržbář v sociálních službách nikoli).

Prosím tedy vedení útvaru, aby respektovalo mou výhradu svědomí a můj subjektivní přístup v boji proti onemocnění COVID-19 a netrvalo nadále na protizákonném vymáhání povinnosti prokazování bezinfekčnosti dokončeným očkovaním. To vše v momentu, kdy je zřejmé, že očkování není jedinou

³ KIESEWETTER Z. a kol.: Vojenské trestné činy. Praha : Naše Vojsko, 1973, s. 94

⁴ PAUK, Jaroslav. O spoluvíně v trestním právu vojenském. Díl. I. Část obecná. Brno: Barvič a Novotný, 1945, s. 124- 125. rozkaz je „*formálně i materiálně částí právního řádu, s nímž musí tvořit jediný harmonický myšlenkový celek, jinými slovy řečeno, že tedy obsahem rozkazu vojenského představeného může být – jako u každé jiné právní normy – jen to, co lze sloučit s obsahem ostatního právního řádu a tím i s ostatním obsahem našeho vědomí v myšlenkovou jednotu bez vnitřního rozporu*“

JELÍNEK, 2014, op. cit., s. 898. „*Rozkaz je formou velení. Právo nadřízeného vydávat rozkazy vyplývá ze zmocnění daného mu zákony, vojenskými řády a předpisy. Rozkazem se operativně konkretizují práva a povinnosti vojáků při výkonu vojenské služby. Oprávnění vydávat rozkazy vyplývá ze vztahů subordinační, je jejich nezbytným atributem, proto nositelem takového oprávnění je jen nadřízený voják vůči svému podřízenému vojákovi nebo konkrétně vymezené skupině podřízených vojáků. Rozkazem může nadřízený ukládat povinnosti podřízeným pouze v oblasti, v níž jim je nadřízen, a to jen v souladu s právními normami.*“

(a dále) „*Aniž by to bylo výslovně zakotveno, je samozřejmé, že služební předpis nesmí být v rozporu s právními předpisy. Pokud by v rozporu s právními předpisy byl, je neplatný a služební funkcionář je povinen jej zrušit. Vyplývá to ze vztahu zákona, případně jiného právního předpisu jako právního aktu vyšší právní síly, k interní normativní instrukci. Obdobně je nutno přistupovat k rozporu mezi služebními předpisy služebních funkcionářů na různých stupních řízení.*“

a také ani zdaleka nejúčinnější metodou ochrany proti danému onemocnění (zvláště když existují alternativy jako přirozená imunita, zdravý životní styl nebo včasná léčba monoklonálními protilátkami a jinými léky)⁵. V opačném případě, bude-li mi nadále odepírána účast na aktivitách sboru a bude-li vedení dále přistupovat k mé osobě tímto diskriminačním způsobem, jsem připraven hájit svá práva soudní cestou.

S úctou,

[jméno a podpis]

⁵ Získaná přirozená imunita je efektivnější než imunita získaná po očkování vakcínou. Dostupné z: <https://www.reuters.com/business/healthcare-pharmaceuticals/prior-covid-infection-more-protective-than-vaccination-during-delta-surge-us-2022-01-19/>

<https://www.science.org/content/article/having-sars-cov-2-once-confers-much-greater-immunity-vaccine-vaccination-remains-vital>

<https://www.medrxiv.org/content/10.1101/2021.08.24.21262415v1>

<https://alexberenson.substack.com/p/will-vaccines-hinder-the-development>